

ATSAKYMAS Į KLAUSIMĄ „KAS YRA ŠVIETIMAS“

Švietimas yra žmogaus išvadavimas iš nesavarankiškumo, dėl kurio žmogus pats kaltas. Nesavarankiškumas yra nesugebėjimas naudotis savo protu kitų nevadovaujamam. O žmogus pats kaltas dėl to, jei nesavarankiškumo priežastis yra ne proto stoka, bet stoka pasiryžimo bei drąsos naudotis savo protu kitų nevadovaujamam. Sapere aude¹! Turėk drąsos pats naudotis savo protu! Toks yra švietimo šūkis.

Tingumas ir bailumas – štai priežastys, dėl kurių tokia didelė dalis žmonių vis dėlto mielai visą gyvenimą lieka nesavarankiški, nors gamta juos jau seniai išlaisvino nuo kitų vadovavimo (*naturaliter majorenes*²); štai kodėl kitiems taip nesunku pasidaryti jų globėjais. Juk taip patogiu būti nesavarankiškam. Jeigu aš turiu knygą, kuri man pavadoja protą, sielos ganytoją, kuris man atstoja sąžinę, daktarą, kuris man paskiria dietą ir t. t., tai man pačiam nėra reikalo vargti. Man nereikia galvoti, jei galiu paprasčiausiai užmokėti; kiti už mane imsis to nemalonaus darbo. O kad šita pati didžiausia žmonių dalis (į kurią įeina ir visa dailioji lytis) laikytų žingsnį į savarankiškumą ne tik sunkiu, bet ir labai pavojingu, – tuo jau pasirūpina anie globėjai, kurie maloningai prisiėmė aukščiausiąją jų priežiūrą. Iš pradžių padarę savo naminius gyvulus kvailus ir rūpestingai sergėdami, kad tik tie romūs padarai neišdrįstų nė žingsnio žengti už vaikštytynės, kurioje yra uždaryti, globėjai paskui parodo jiems pavojus, kurie gresia pamėginus vieniems eiti į priekį. O juk tie pavojai nėra tokie jau dideli, ir žmonės, kelis kartus pargriuvę, galų gale išmokytų vaikščioti; tačiau tokie pavyzdžiai sukelia nepasitikėjimą savimi ir visus atbaido nuo tolesnių mėginimų.

Taigi paskiram žmogui sunku išsivaduoti iš nesavarankiškumo, beveik tapusio jo prigimtimi. Jis net pamėgo tą nesavarankiškumą ir iš pradžių tikrai nesugeba naudotis savo protu, nes jam niekad nebuvo leista tatau išmėginti. Visokie nuostatai ir taisyklės, šitie mechaniškai jo prigimties dovanų protingo panaudojimo, arba, tikriau pasakius, išnaudojimo, įrankiai, yra nuolatinio nesavarankiškumo pančiai. Jei kas juos ir nusimestų, vis tiek tik labai nedrąsiai šoktų net per siauriausią griovį, nes yra nepripratęs taip laisvai judėti. Todėl maža tėra žmonių, kuriems pasisekė patiems išugdyti savo dvasią, išsivaduoti iš nesavarankiškumo ir vis dėlto drąsiai žengti į priekį.

Bet labiau įmanoma, kad pati save apšviestų visuomenė; tatau yra net beveik neišvengiama, jeigu tik jai duodama laisvė. Mat tada net ir tarp paskirtųjų minios globėjų visuomet atsiras keletas savarankiškai galvojančių žmonių, kurie, patys nusimetę nesavarankiškumo jungą, ims skleisti aplink save protingo savo vertės pajautimo ir kiekvieno žmogaus pašaukimo savarankiškai mąstyti dvasią. Ir štai kas čia ypatinga: žmonės, kuriems jie kitados tą jungą užkrovė, sukurstyti globėjų, kurie patys visai nesugeba šviestis, juos pačius verčia ir toliau vilkti tą jungą; štai kaip pavojinga skiepyti prietarus, nes jie galų gale atsigręžia prieš tuos, kurie patys juos sukūrė ar buvo jų kūrėjų pirmtakai. Todėl visuomenė gali būti apšviesta tik palengva. Revoliucija galbūt ir gali panaikinti asmeninį despotizmą ir pelno ar valdžios besivaikančiųjų priespaudą, tačiau ji niekuomet neįvykdys tikros mąstysenos reformos; nauji prietarai, kaip ir senieji, bus vadelės nemąstančiai miniai.

O tokiam švietimui nieko daugiau nereikia, tiktai *laisvės*, ir būtent pačios nekenksmingiausios iš visų esamų laisvių: *laisvės viešai naudotis savo protu visose srityse*. Tačiau aš iš visų pusių tik ir girdžiu: „*Nefilosofuokit!*“ Karininkas sako: „*Nefilosofuokit, bet vykdykit įsakymus!*“ Finansų patarėjas:

¹ *Sapere aude* (lot.) – drįsk būti protingas (Horacijus).

² *naturaliter majorenes* (lot.) – natūralioji pilnametystė.

„Nefilosofuokit, bet mokėkit!“ Dvasininkas: „Nefilosofuokit, bet tikėkit!“ (Tik vienintelis valdovas³ pasaulyje sako: „*Filosofuokit* kiek norit ir apie ką norit, *bet klausykite!*“) Čia visur mes susiduriame su laisvės apribojimu. Tačiau koks laisvės apribojimas yra žalingas švietimui? O koks jam ne tik nekenkia, bet net jį skatina? – Atsakau: turi būti duota visiška laisvė *viešai* naudotis savo protu, ir tik tuo atveju žmonių švietimas gali būti įmanomas; tačiau *privatus naudojimasis* savo protu dažnai gali būti net labai apribotas, ir tuo švietimo pažangai nebus smarkiai pakenkta. Viešu aš laikau tokį naudojimąsi savo protu, kai kas nors *kaip mokslininkas* naudojasi juo prieš visą *skaitančią* publiką. O privačiu naudojimu aš vadinu tokį, kai žmogus gali naudotis savo protu užimdamas kokį nors jam patikėtą *pilietinį postą* ar eidamas kokią tarnybą. Kai kurie dalykai, daromi visos bendruomenės labui, reikalauja tam tikro mechanizmo, kuris dalį bendruomenės narių priverstų būti tiktai pasyvius, kad šitaip, sukūrus dirbtinę santarvę, valdžia galėtų nukreipti jų veiklą visuotiniam tikslui pasiekti ar bent jau neleisti jiems tą tikslą žlugdyti. Šiuo atveju, žinoma, neleidžiama filosofuoti; reikia paklusti. Bet kai toji mašinos dalis sykiu ima laikyti save visos bendruomenės ar net visos žmonijos nariu, taigi kai kas nors kaip mokslininkas kreipiasi raštais į publiką tiesiogine prasme, tai jis, žinoma, gali filosofuoti, ir nuo to nenukentės dalykai, kuriems jis iš dalies paskirtas tarnauti kaip pasyvus narys. Pavyzdžiui, būtų labai žalinga, jei karininkas, gavęs kokį paliepiamą iš savo vyresnybės, pradėtų garsiai samprotauti, ar tas įsakymas tikslingas bei naudingas; jis turi paklusti. Tačiau jam vis dėlto negalima drausti kaip mokslininkui daryti pastabas apie karinėje tarnyboje pasitaikančias klaidas ir pateikti tas pastabas apsvarstyti savo publikai. Pilietis negali atsisakyti mokėti jam uždėtus mokesčius, net įžūlus piktinimasis tokiomis duoklėmis, kai jis turi jas mokėti, gali būti baudžiamas kaip skandalas (galintis sukelti visuotinį priešinimąsi). Tačiau tas pats žmogus nenusikalsta piliečio pareigoms, jei jis kaip mokslininkas viešai pareiškia savo mintis dėl tokių mokesčių nederamumo ar neteisingumo. Lygiai taip pat dvasininkas privalo besimokantiems katekizmo ir savo parapijiečiams viską aiškinti taip, kaip reikalauja simbolis bažnyčios, kuriai jis tarnauja, nes tik su ta sąlyga jis buvo priimtas į tarnybą.

Tačiau kaip mokslininkas jis turi visišką laisvę ir net pareigą paskelbti publikai savo gerai apmąstytas ir nepiktavališkas mintis apie to simbolio ydingumą bei savo pasiūlymus, kaip geriau sutvarkyti religinius ir bažnytinius dalykus. Čia taip pat nėra nieko, kas galėtų apsunkinti jo sąžinę. Juk tai, ko jis moko, atlikdamas savo tarnybą kaip bažnyčios įgaliotinis, dvasininkas skelbia kaip dalykus, kurių atžvilgiu jis neturi laisvos valios mokyti taip, kaip jam patinka, ir kuriuos privalo skelbti pagal duotą instrukciją ir vardu kitos instancijos, kuriai atstovauti jis paskirtas. Jis sakys: „Mūsų bažnyčia moko to ir to; ji remiasi štai šitais argumentais.“ Taigi šitaip jis savo parapijai teikia visokeriopą praktinę naudą teiginiais, kurių teisingumu pats nėra visiškai įsitikinęs, bet kuriuos vis dėlto gali įsipareigoti skelbti, nes juk nėra visai neįmanoma, kad juose slypėtų tiesa, šiaip ar taip, juose bent jau tikrai nėra nieko, kas prieštarautų jo paties vidinei religijai. Juk jei dvasininkas manytų, kad tuose teiginiuose yra tokių dalykų, tai negalėtų sąžiningai eiti savo tarnybos ir turėtų jos atsisakyti. Vadinas, paskirtasis mokytojas prieš parapijiečius savo protu naudojasi tik *privačiai*; mat parapija, kad ir kokia didelė ji būtų, vis dėlto yra tik namų bendruomenė, ir, atsižvelgiant į tai, jis, kaip kunigas, nėra ir negali būti laisvas, nes atlieka kitos instancijos pavedimą. Tuo tarpu kaip mokslininkas, kalbantis raštais tikrajai publikai, būtent – pasauliui, taigi *viešai naudodamasis* savo protu, dvasininkas turi neribotą laisvę naudotis savo protu ir kalbėti savo paties vardu. Juk tai, kad liaudies globėjai (dvasiniuose dalykuose) patys irgi būtų nesavarankiški, yra nesąmonė, kuri gali baigtis tik nesąmonės įamžinimu.

Bet ar kokia nors dvasininkų bendrija, pavyzdžiui, bažnyčios susirinkimas ar kokia garbinga klasė (kaip ji pati save vadina Olandijoje), neturi teisės priešai įsipareigoti laikytis kokio nors nekintamo

---

³ Kalbama apie Prūsijos karalių Frydrichą II (1740–1786).

simbolio ir šitaip įgyti aukščiausios globos teisę – globoti kiekvieną savo narį, o per juos – ir visą liaudį, ir net įamžinti tą globos teisę? Atsakau: tai visiškai neįmanoma. Tokia sutartis, sudaroma visiems laikams siekiant sustabdyti bet kokį tolesnį žmonių giminės švietimąsi, būtų visiškai negaliojanti, net jeigu ją patvirtintų aukščiausioji valdžia, reichstagai bei iškilmingiausios taikos sutartys. Vienas amžius neturi teisės susimokyti ir susitarti pastatyti kitą amžių į tokią padėtį, kad šis negalėtų plėsti, valyti nuo klaidų savo (visų pirma tokio svarbaus) pažinimo ir apskritai žengti į priekį švietimosi srityje. Tai būtų nusikaltimas žmogaus prigimčiai, kurios pirmutinė paskirtis ir yra žengti pirmyn; tad, vadinas, palikuonys turi visišką teisę atmesti tuos nutarimus kaip neteisėtai priimtus ir nusikalstamus. Patikrinti viską, kas gali būti duodama liaudžiai kaip įstatymas, turime tokiu klausimu: „Ar galėtų liaudis pati sau susikurti tokį įstatymą?“ Toks kriterijus turbūt būtų įmanomas nustatytą trumpą laiką, tarsi laukiant geresnio, kad būtų išsaugota tam tikra tvarka; tačiau kartu kiekvienam piliečiui, visų pirma dvasininkui, turi būti paliekama laisvė kaip mokslininkui viešai, t. y. raštais, reikšti savo nuomonę apie esamos padėties trūkumus, nors įvestoji tvarka vis dar galiotų – tol, kol visų tų dalykų būklės supratimas viešai taip paplistų ir įsigalėtų, kad būtų galima, suvienijus balsus (tegu ir ne iškart visus), pateikti sostui pasiūlymą, kaip apsaugoti tas bendruomenes, kurios, tarkim, nusprendusios, kad geriau viską supranta, susijungė į kitokią religinę bendriją, bet netrukdyti tiems, kurie nori laikytis senosios tvarkos. Tačiau visiškai nevalia susitarti dėl kokios nors vienos nekintamos, niekieno viešai nediskutuotinos religinės normos net ir vienam žmogaus amžiui ir tuo tarsi sunaikinti tam tikrą žmonijos žengimo į tobulėjimą tarpinį, padaryti jį nevaisingą, o palikuonims net ir nuostolingą. Tiesa, žmogus pats sau vienas gali – ir tai tik kurį laiką – atidėti švietimąsi toje srityje, kurią jis privalo išmanyti; tačiau visiškai atsisakyti švietimosi pačiam, o juo labiau atsisakyti jį palikuonims, reikštų pažeisti ir sutrypti šventas žmonijos teises. O to, ko neturi teisės dėl savęs nuspręsti pati liaudis, dar labiau negali įsakyti liaudžiai monarchas; juk jo, kaip įstatymų leidėjo, autoritetas paremtas tuo, kad savo valia jis suvienija visos liaudies valią. Jeigu tik jis rūpinasi, kad visi tikri ar tariami patobulinimai nepažeistų viešosios tvarkos, tai gali ramiausiai leisti valdiniam savo sielos išganymo labui daryti tai, ką jie mano esant reikalinga, – tai visai ne jo reikalas; bet užtat jis turi žiūrėti, kad vieni kitiems prievarta netrukdytų iš visų jėgų darbuotis siekiant suprasti tą išganymą ir prisidėti prie jo. Net ir pačiam Jo Didenybei kenkia, jei jis kišasi į tuos dalykus, savo valdžia kontroliuodamas raštus, kuriais jo valdiniai mėgina išreikšti savo įsitikinimus, – tiek tuo atveju, kai jis tai daro remdamasis savo paties aukščiausiu išmanymu, nusipelnėdamas priekaišto: „*Caesar non est supra grammaticos*“⁴, tiek dar labiau tada, kai taip pažemina savo aukščiausią valdžią, kad savo šalyje ima remti kelių tironų dvasinę despotiją kitų valdinių atžvilgiu.

Taigi jeigu mane kas paklaustų: „Ar mes dabar jau gyvename *apsišvietusiame amžiuje?*“ – aš atsakyčiau: „Ne, bet užtat mes gyvename *švietimo* amžiuje.“ Kad žmones, apskritai imant, dabartinėmis aplinkybėmis jau pajęgtų, kitų nevadovaujami, tvirtai ir gerai naudotis savo pačių protu religijos dalykuose ar kad bent būtų galima raginti juos tai daryti, – iki to mums dar daug trūksta. Tačiau jau matome aiškių ženklų, kad jiems vis dėlto atsivėrė ši sritis, kad jie gali laisvai imtis to darbo ir kad sumažėjo kliūčių visuotiniam švietimuisi arba išsivadavimui iš nesavarankiškumo, atsiradusio dėl pačių žmonių kaltės. Šiuo požiūriu mūsų amžius yra švietimo amžius, arba *Frydricho* šimtmetis.

Valdovas, kuris nemano būsiant negarbinga pasakyti, kad jis laiko savo *pareiga* nieko nenurodinėti žmonėms religijos dalykuose ir palikti jiems visišką laisvę šioje srityje, kuris net atsisako pasipūtėliško žodžio *tolerancija*, pats yra apsišvietęs ir vertas, kad dėkingas pasaulis ir ateinančios kartos šlovintų jį kaip karalių, kuris pirmasis, bent jau valdžios atžvilgiu, išvadavo žmonių giminę iš nesavarankiškumo ir

---

⁴ *caesar non est supra grammaticos* (lot.) – valdovas nėra aukščiau už mokytus vyrus.

kiekvienam suteikė laisvę naudotis savo protu visuose dalykuose, susijusiuose su jo sąžine. Jam valdant, didžiai gerbiami dvasininkai, nepažeisdami savo tarnybinių pareigų, gali kaip mokslininkai laisvai ir viešai pateikti pasauliui svarstyti savo nuomonę bei sprendimus, kai kuriais atžvilgiais nukrypstančius nuo priimto simbolio; dar labiau tai gali daryti visi kiti, kurių nesaisto jokios tarnybinės pareigos. Ši laisvės dvasia plinta ir kitur, net jeigu jai tenka grumtis su išorinėmis kliūtimis, kurias stato pati savęs nesuprantanti valdžia. Juk pastaroji dabar jau turi pavyzdį, kad ir davus laisvę nėra nė menkiausio pagrindo baimintis dėl viešosios rimties ir visuomenės vieningumo. Žmonės patys savaime palengva atsikrato neišprusimo, jeigu tik tyčia negudraujama siekiant išlaikyti juos neišprususius.

Aš pirmiausia nusakiau švietimą, kuris yra žmonių išvadavimas iš nesavarankiškumo, atsiradusio dėl jų pačių kaltės, *religijos srityje*; mat meno ir mokslo srityse mūsų valdovai nesistengia vaidinti savo valdinių globėjų, be to, anas nesavarankiškumas yra ir pats kenksmingiausias iš visų, ir labiausiai žeminantis. Bet valstybės galvos, suteikusios šitą laisvę, mintis eina dar toliau, jis supranta, kad nėra jokio pavojaus ir *įstatymų leidybos srityje* leisti valdiniam *viešai* naudotis savo protu ir viešai skelbti pasauliui savo mintis apie geresnį jos sutvarkymą, net atvirai kritikuoti esamus įstatymus; mes turime puikų tokio supratimo pavyzdį, ir šiuo atžvilgiu dar nėra vienas monarchas nepažengė toliau už tą, kurį mes garbiname.

Tačiau, kita vertus, tikrai tas, kas, pats būdamas apsišvietęs, nesibijo šešėlių, o kartu turi ir didžiai drausmingą gausią armiją, padedančią jam užtikrinti viešąją rimtį, gali pasakyti tai, ko neišdrįs pasakyti respublika: „*Filosofuokit kiek norit ir apie ką norit; bet klausykit!*“ Taip mums čia atsiveria keista, nelaukta žmogiškų dalykų tėkmė; juk ir apskritai tie dalykai, kai žvelgiame į juos iš arti, yra paradoksaliūs. Didėlesnė pilietinė laisvė atrodo palanki liaudies *dvasios* laisvei ir vis dėlto sukuria pastarajai neįveikiamų kliūčių; o kiek mažėlesnė pilietinė laisvė atveria liaudies dvasiai erdvę, kurioje ši gali išplėtoti visas savo galimybes. O kai prigimtis po šituo kietu lukštu išskleidžia branduolį, kuriuo ji kuo švelniausiai rūpinasi – būtent polinkį ir pašaukimą laisvai *mąstyti*, – tai pastarasis savo ruožtu palengva ima veikti liaudies galvosena (dėl to liaudis vis labiau sugeba *laisvai veikti*), o galų gale net principus *valdžios*, kuri pamato, kad jai pačiai naudinga su žmogumi, kuris dabar jau yra *daugiau nei mašina*, elgtis taip, kaip reikalauja jo orumas⁵.

Karaliaučius (Prūsija), 1784 m. rugsėjo 30 d.

Iš vokiečių kalbos vertė Antanas Gailius

DRAUGO PRIERAŠAS*

Iš anksčiau duoto lietuvių aprašymo⁶ matyti, kad prūsų lietuvis tikrai nusipelno, idant būtų išlaikytas

⁵ Buschingo „Savaitės žinių“ rugsėjo 13 d. numeryje šiandien, to paties mėn. 30 d., aš perskaičiau „Berlyno mėnesinio žurnalo“ šio mėnesio numerio anotaciją, kurioje minimas pono Mendelsohno atsakymas į tą patį klausimą. Man jis dar nepateko į rankas; priešingu atveju būčiau susilaikęs nuo čia pateikiamų samprotavimų, kurie dabar galbūt pasitarnaus tikrai tam, kad parodytų, kokią minčių vienybę gali sukurti atsitiktinumas [Antonas Frydrichas Biušingas (1724–1793) – Getingeno universiteto profesorius, geografas, savaitraščio leidėjas; Mozė Mendelsonas (1729–1786) – vokiečių filosofas].

^{6*} I. Kanto pratarmė paskelbta Kristijono Gotlybo Milkaus (1733–1807) „Lietuvių-vokiečių ir vokiečių-lietuvių kalbų žodyne“, (Karaliaučius, 1800).

K. G. Milkauš žodyne prieš I. Kanto pratarmę buvo įdėtos vokiečių filosofo, Berlyno universiteto profesoriaus Danielio Jenišo (1762–1804) ir Gumbinės karo reikalų patarėjo C. F. Heilsbergo (XVIII a. II pusė) pratarmės, kuriose lietuviai buvo aprašyti kaip svetingi, bičiuliški, kilnūs, narsūs, ypatingai prie savo kalbos ir tėvų žemės prisirišę žmonės.

jo charakterio savitumas, o kadangi kalba yra svarbiausia charakterio formavimo ir išlaikymo priemonė, tai – ir jos grynumas tiek mokykloje, tiek bažnyčioje.

Aš dar prie to pridėdau, kad jis, būdamas mažiau linkęs pataikauti negu jo kaimyninės tautos, su savo vyresniaisiais yra pratęs kalbėti kaip su lygiais, nuoširdžiai ir atvirai; anie to nepriima už bloga ir nesididžiuodami paspaudžia ranką, nes, be kita ko, jie žino, kad jis mielai padarys viską, ką laikys reikalinga. Jo išdidumas yra visai kas kita negu vienos kaimyninės tautos žmonių pasipūtimas, kai tarp jų yra kas nors kilmingesnis, nes tai greičiau savo vertės jautimas, reiškiantis drąsą ir laiduojantis jų ištikimybę.

Bet ir nepaisant naudos, kurią gali valstybei duoti tautos su tokiu charakteriu parama, nereikia menkinti viso to, ką gali duoti mokslams, ypač senajai tautų kilnojimosi istorijai, ta labai senos, dabar mažame plote suspaustos ir tartum izoliuotos tautos dar gryna kalba, ir todėl išsaugoti jos savitumą jau savaime yra labai svarbu. Dėl to Biušingas⁷ labai apgailestavo, kad anksti mirė eruditas Halės profesorius Tunmanas⁸, kuris, visa tai tyrinėdamas, per daug įtemptai dirbo ir išsekino savo jėgas.

Apskritai, jei ir ne iš kiekvienos kalbos galima būtų tiek daug tikėtis, tai vis dėlto kiekvienos tautelės švietimui kokiame nors krašte, pavyzdžiui, Prūsų Lenkijoje⁹, svarbu mokykloje ir bažnyčioje mokyti gryniausia (lenkų) kalba, nors ja ir tebūtų labama tik už šio krašto ribų, ir pasiekti, kad tokia gryna kalba ilgainiui taptų plačiai vartojama, nes ji labiau atitiktų tautos savitumą, ir pačios tautos supratimas pasidarytų aiškesnis.

Iš vokiečių kalbos vertė Kristina Rickevičiūtė

---

⁷ Antonas Frydrichas Biušingas (Büsching 1724–1793) – vokiečių geografas, parašęs knygą *Lenkijos Karalystės ir LDK geografija* (1768), išleidęs Lenkijos ir Lietuvos žemėlapij (1770).

⁸ Johanas Erichas Tunmanas (Thunmann; 1736–1778) – švedų kilmės vokiečių mokslininkas, istorikas, Halės universiteto profesorius, parašęs *Kai kurių Šiaurės tautų senovės istoriją* (1772), taip pat *Rytinių Europos tautų istoriją* (1774).

⁹ Čia turimos galvoje tos Prūsų žemės, kuriose gyveno lenkai.